

Nieuwsbrief

Verslag Essaouira, Pasen 2008

Karen en ik vliegen richting Essaouira. We hebben vele plannen: we willen het grote kindertehuis waar we vorig jaar werkten terug opzoeken, we willen graag de materniteit bezoeken en er wordt van ons verwacht dat we mee helpen om een nieuwe kribbe instapklaar te maken.

Na een bijzonder korte nacht in Marrakech en een drie uur durende busrit komen we in Essaouira aan. We bezoeken eerst 'Nour Mogador', de kribbe aan het hospitaal. De dokter staat ons al op te wachten omdat er in de kribbe een nijpend tekort aan pampers is. Hij stapt meteen de auto in om met Karen pampers te kopen terwijl ik het genoeg heb om een baby'tje van drie weken een flesje te geven.

De kribbe draait in vergelijking met twee jaar geleden goed buiten het feit dat er nog steeds weinig gespeeld wordt. Er komt een vrouw haar toekomstig adoptiekindje vertroetelen door het wat aandacht en een flesje te geven. De kinderen van deze kribbe wachten allemaal op een adoptie. Myriam, een mentaal gehandicapt meisje met autistisch gedrag, is er nog steeds. Binnenkort verhuist ze naar een meer gespecialiseerd tehuis. Het personeel gebruikt haar voor kleine dingen zoals een pampers weggoien, de veger nemen... Bij het horen van haar naam reageert ze onmiddellijk, voert de opdracht uit en gaat weer heen en weer wiegen op de bank.

Ons volgend bezoek was aan de nieuwe kribbe in de medina, dit wordt een kribbe voor kinderen van heel arme moeders die tegelijkertijd een opleiding kunnen genieten bv. leren naaien, leren lezen en schrijven. Kitty had ons voorbereid: alle meubeltjes, alle speelgoed, alles zat onder het stof. Er moest heel veel gepoetst worden. We hebben poetsgerief gekocht, plastic bakken om het speelgoed te sorteren. Hasna, het meisje dat de kribbe gaat openhouden zag het bos door de bomen niet meer. Er was nog geen water voorzien dus moesten we met onze emmers een eindje verder water gaan halen. Voor de kinderen van de straat was onze aanwezigheid een evenement. Alle meubeltjes werden buiten afgewassen en zij speelden naar hartelust. We hebben er hard aan gewerkt en waren de volgende dag fier op het resultaat. De kribbe was volledig gepoetst, opgeruimd en ingericht. Jammer dat het haar deuren pas kan openen na de vakantie zodat we de kindjes niet meer kunnen zien.

Ons bezoek aan de materniteit was hartverscheurend. We werden heel vriendelijk onthaald en rondgeleid. Er bevallen gemiddeld zo'n twaalf vrouwen per dag. Ze liggen met ongeveer acht vrouwen samen op een zaaltje. Er is een zaaltje voor moeders die gewoon bevallen en een zaaltje voor moeders wiens kindje met de keizersnede geboren worden. Er zijn geen bedjes voor de baby's. De baby'tjes worden helemaal ingebusseld zodat alleen het gezichtje zichtbaar is soms zelfs met een stuk van de nachtpajon van de mama. Ze liggen bij hun mama in bed, gewikkeld in een deken dat ons onhygiënisch lijkt. Eerst hadden we nog niet onmiddellijk door dat er baby's lagen. De mama's hebben

ook geen kastje of zo, alles ligt mee in bed. En 'alles' is soms bitter weinig... Er zijn moeders bij die niets hebben. Voor die mensen besluiten we pampers en kleertjes te kopen. Je kan daar niet gewoon vandaan gaan zonder iets te doen, het laatje niet los.

De verloskamer is ook in ongelooflijk schril contrast met diegene die wij hier bij ons kennen. Drie oude verlostafels, van elkaar gescheiden met een scherm. We stonden op de gang en hoorden een vrouw haar kindje krijgen. Naast ons op een harde houten bank probeerde een vrouw haar weeën op te vangen. Ik voelde de pijn in mijn buik.

We mogen een foto nemen van de verloskamer en het (gedeeltelijk) verroeste meubilair. Er liggen drie pasgeboren baby'tjes gewikkeld in een deken naast elkaar op een tafel. De volgende dag keren we terug. De verpleegster wijst ons de armste vrouwen aan. We geven hen kleertjes en pampers en ze zijn zo ontroerend dankbaar. We houden weer verschillende baby'tjes in onze armen en worden er helemaal stil van.

De volgende drie dagen brengen we voor een groot deel door in het kindertehuis waar we vorig jaar werkten. Het weerzien is hartverwarmend. De kinderen steken hun armen uit en willen ons een kusje geven. We brengen aardbeien mee en als je ziet met hoeveel vreugde die kinderen daar 'drie of vier aardbeien' opeten... Een volgende keer brengen we trossen bananen mee zodat elk kind een banaan heeft.

Karen gaat met verschillende grote jongens naar het plaatselijk kruideniertje en laat ze gewoon lekkers kiezen om uit te delen. We hebben deze keer ook kleren bij voor het personeel, de volgende dag dragen ze die kleren al. De kinderen worden emotioneel tekort gedaan. Ze hunkeren naar aandacht. Als ik bij een kleuterjongetje het hemd in zijn broekje steek beginnen ze allemaal hun hemd uit hun broek te trekken opdat ik bij hen hetzelfde zou doen. De kinderen komen ook heel weinig buiten, ofwel waait het te hard ofwel schijnt de zon te fel. De televisie staat altijd aan. Maar toch..., er wordt meer gespeeld dan vorig jaar bv. met duplo.

En dan is daar ook Nada weer... het kindje met de meest kwetsbare blik die ik ooit zag. Vorig jaar zagen we ze nooit lachen, nu soms wel. Als ik haar bij me neem streelt ze voortdurend mijn haar, als ik ze neerzet staat ze stil en lopen de traantjes geruisloos over haar wangen. Het afscheid doet pijn.

Op het einde van onze reis brengen we onze al dan niet gebruikte handdoeken naar de materniteit. De niet gebruikte mogen we onmiddellijk aan de mama's geven en een mama legt hem direct rond haar kindje.

Wat me deze reis het meest heeft aangegrepen is de toestand in de materniteit. Het opstarten van de kinderkribbe voor de allerarmsten is dan weer een hoopvolle ontwikkeling.

Veerle Baken

